

ЖИТНО ЗЕРНО

БР. 7. СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА 1943

СЪДЪРЖАНИЕ:

* * *

Е.

G. N.

Боянъ Боевъ

Инженеръ Руси Николовъ

Инж. химикъ Дим. Кочовъ

П. М-въ

Г. Тахчиевъ

Бѣлморенъ

Дим. Антонова

S.

Б. К. Б.

Р. К.

Загальни явления

Отзиян, вести и книгописъ

Du Maître

Пътъ за спасение.

Духовниятъ животъ (продължение).

По страницитъ на една книга.

Къмъ нови форми на труда.

Ултра-звукови вълни и приложението имъ.

Статичниятъ или динамичниятъ пътъ?

Проф. Оливеръ Лоджъ за ясновидството.

Лжчи.

О, време.

Всѣки день.

Поема.

Моята наковалня.

Великата мисълъ.

Le sens de la vie.

S O M M A I R E

*
x x

E.

G. N.

B. Boëv

Ing. R. Nicolov

Ing. chim. D. Kotchov

P. M v

G. Tahtchiev

Belmorin

Dim. Antonova

S.

B. K. B.

R. K.

Phénomènes énigmatiques.

Echos, nouvelles et livres nouveaux.

Du Maître.

Le chemin du salut.

La vie spirituelle (suite).

Sur les pages d'un livre.

Vers les formes nouvelles du travail.

Les ondes ultra-acustiques et leur application.

Le chemin statique ou dynamique?

Le prof. Oliver Lodge au sujet de la clairvoyance.

Rayons.

O, temps!

Chaque jour.

Poème.

Mon enclume.

La haute pensée.

Le sens de la vie.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XVII.

Бр. 7

Пътъ за спасение

Нѣма живо сщество на земята, което да не страда повече или по-малко. На всѣки човѣкъ сж дадени толкова страдания, колкото може да понесе. Великитѣ хора носятѣ велики страдания. Който страда и носи разумно страданията си, той е герой.

Христосъ казва: „Който не вдигне кръста си и не ме последва, не е достоенъ за мене“. Кръстътъ подразбира страданията. „Който не понесе страданията си и не трѣгне следъ мене, той не може да наследи вѣчния животъ.“ Човѣкъ се изпитва чрезъ страданията. Тѣ сж пробниятъ камѣкъ за изпитване силата и характера на човѣка. Който издържа страданията, той е силенъ човѣкъ. Благодарете за страданията, които разумниятъ свѣтъ ви дава, но сами никога не си създавайте излишни, ненуждни страдания.

Вдигнете кръста си и благодарете на Бога, че ви е удостоилъ съ страдания. За да станете велики хора, да се наричате чада Божии, вие трѣбва да минете презъ страданията като пътъ къмъ Любовта, като пътъ къмъ спасение. Другъ пътъ за спасение, другъ пътъ къмъ Любовта, освенъ страданията, не сществува. Стремете се къмъ пътя на Любовта, дето противоречия не сществува. Докато страдате, вие не сте влѣзли още въ пътя на Любовта.

Скърбитѣ и страданията продължаватъ живота. Безъ тѣхъ човѣшкиятъ животъ щѣше да бжде по-тежъкъ и по-късъ, отколкото е въ действителностъ. Дойдете ли до страданията, не ги избѣгвайте, но кажете, както българинътъ казва: „Ела зло, че безъ тебе по-зло“.

Щомъ човѣкъ започне да мисли, да чувствува и да желае, страданията непременно ще го посетятъ. Тѣ носятѣ нечувани блага за човѣка. Дето сж страданията, тамъ сж и радоститѣ. Понѣкога страданията идатъ и като резултатъ отъ кривитѣ възгледи на човѣка.

Ако Христосъ не бѣше пострадалъ, и Той, и човѣчеството щѣха да се лишатъ отъ благата на живота. Даже голѣмото страдание е за предпочитане предъ малкото мъчение. Страданието е пътъ, който води човѣка къмъ спасение.

На всѣки човѣкъ се даватъ страдания споредъ степенъта на неговото развитие. Колкото по-голѣми сж страданията на човѣка и може да ги издържи, толкова и умътъ му е по-добре развитъ. Страданието показва степенъта на човѣшката интелигентностъ. Колкото по-страда човѣкъ, толкова по-интелигентенъ е той. „Днесъ човѣчеството страда повече, отколкото въ миналото, защото е по-развито въ умствено

отношение. Колкото повече се развива човѣчеството, толкова повече се увеличаватъ страданията му.

Пътътъ на страданията е неизбеженъ; всѣки самъ трѣбва да го извърви и то пешъ, безъ никакви превозни сръдства. Затова благодарете за страданията, които ви сж дадени, понеже тѣ носятъ блага за душата ви. По този начинъ нѣма да преувеличавате страданията си и да мислите, че сждбата ви е непоносима. Не мислете, че Провидението е по-жестоко къмъ васъ, отколкото къмъ другитѣ. Колкото по-голъми сж страданията на човѣка, толкова и радоститѣ му сж по-голъми.

Работете върху себе си и помнете, че човѣкъ не може да се развива безъ страдания. Обработвайте дарбитѣ и способноститѣ, които сж вложени въ васъ. Тогава въ вашия животъ ще участвува Божията благодать и Неговата свѣтлина и топлина. Само по пътя на страданието ще стигнете до Любовта, която ще развие вашитѣ дарби и способности. И ще разберете, че пътътъ на страданието е пътъ къмъ спасение.

* * *

Е.

Духовниятъ животъ

(Продължение отъ бр. 6)

Правилна насока за единъ пъленъ духовенъ животъ се е дала винаги въ окултнитѣ школи презъ всички времена. Целта е сжщата — да се събуди погледътъ на човѣка, да почне да различава и да вижда нѣщата, да почне, следователно, да разбира. Въ окултната школа, обаче, човѣкъ е подпомогнатъ отъ знанието, което му се предава и добива отъ опитността на тия, които сж изминали пътя и сж добили връзката съ Разумното. Въ школата, наредъ съ растене въ свѣтлина и знание, човѣкъ се насочва въ практическо изучаване на свѣта, който го заобикаля, и оная частъ отъ него, която е невидима за насъ. Заедно съ свѣтлината, ученикътъ добива мораленъ устой — той знае, кое е разумно, и има воля да го извърши. Така той навлиза въ свѣта на силитѣ, съ които почва да работи. И работи за доброто на другитѣ, работи и служи на Бога.

Докато за религиозния човѣкъ, който още се балтави и двоуми, вѣрата и молитвата сж начини за укрепване, за ученика вѣрата е изразъ на вътрешна сила и знание, добити отъ практиката за опознаване на този или онзи свѣтъ, отъ работата за опознаване себе си — за разбиране и усъвършенствуване на ума и мисълта, на чувствата и желанията, за укрепване на волята. Вѣрата за ученика е изразъ на създадената жива връзка съ висшитѣ Сили, съ Бога, съ собствената Божествена Сжщность, съ своя духъ и душа. Ето това е вѣрата за ученика. Чрезъ нея той знае, а като знае, може. Или той знае и може, затова вѣрва. Той вѣрва, че животътъ е вѣченъ; той знае, че сжществува велика Разумность, която напътва всичко къмъ съвършенство и единение; той знае, че всичко материално е преходно, знае смисъла на физическото сжществуване, затова вѣрва винаги напредъ „безъ страхъ и безъ тъмнина“.

За ученика на окултната школа вѣрата е животъ, вѣрата е истинско знание, вѣрата за него е чудотворна сила. „Ако имате вѣра, колкото синапово зърно, планини бихте премѣствали“, казва великиятъ Учителъ отъ Назаретъ. Това значи знание и сила. „Истинското познание е вѣра“, казва голѣмиятъ природоизпитателъ Едгаръ Даке (Urwelt, Sage und Menschheit — Първиченъ свѣтъ, митъ и човѣчество). Да стигне човѣкъ до тази жива вѣра, това е истинско постижение въ пѣтя. Чрезъ нея се отварятъ вратитѣ на живота. Тя е алфата и омегата на творческия духовенъ животъ.

Въ религиозния животъ се говори и практикува най-често молитвата. Думата моля говори ясно, че тя значи искане, просене. Но това е най-обикновеното, най-баналното обяснение на молитвата. Моралното значение на молитвата седи въ това да призовешъ вниманието на висшитѣ Сили, на Разумността, за благо на всичко съществуващо. Да се молишъ за здравето, за живота, за просвѣтата, за мира, доброто и благоденствието на другитѣ, на „ближния“, да се молишъ за твоята собствена просвѣта, за разбиране на живота и повеленията на душата, да имашъ сили и разумъ да служишъ на Бога, на Разумността и Правдата, да служишъ на ближнитѣ си, на човѣчеството, ето такава молитва има мораленъ смисълъ, значение и сила. Затова Учителътъ казва: „Когато се молишъ за другитѣ, тогава идва благословение и върху тебъ“. А Карелъ („Човѣкътъ — Неизвестниятъ“) казва: „Обикновено се сбждватъ ония молитви, които се отнасятъ до другитѣ“.

За ученика, който върви напредъ въ духовния животъ, молитвата има друго значение. Тя не е само искане. Тя е преди всичко анализъ, разборъ на собствения животъ — на собственитѣ мисли, чувства и действия. Следъ това, тя е намиране себе си, собствената душа, Бога въ себе си. После, тя е единение съ този Богъ вътре въ него и въ всичко останало. На края, тя е изразъ на благодарностъ за този животъ, който имаме за свѣтлината, която имаме, за силитѣ и благата, които имаме, поради „благодатъта“, която ни е дадена. Както казва Ап. Павелъ: „По благодатъ живѣемъ“, а не по заслуга. За това молитвата почва първомъ като размишление (медитация), навлиза въ състоянието на единение съ силитѣ въ живата Природа и стига до творчески екстазъ, до творческо вдъхновение и въодушевление, което разкрива силитѣ и тайнитѣ на битието, и което дава такава крепкостъ на човѣка, че е готовъ да отиде на кладата заради живота на своитѣ близки, заради Този, съ Когото е въ единство.

Размишлението е честа практика въ духовния животъ на ученика. Чрезъ него той прониква и разбира себе си и битието, чрезъ него той разкрива и добива сили, за да помага на себе си и на другитѣ, чрезъ него той вижда кривинитѣ и грѣшкитѣ на своя собственъ пѣтъ и ги изправя. А да изправишъ себе си, мислитѣ, чувствата и проявитѣ си, това е дълбока вътрешна сила. Тя се добива чрезъ постоянство въ работа надъ себе си, чрезъ размисълъ и изправление.

Следъ размишлението ние идемъ въ единение съ Бога и цѣлата Природа. Малкъ изразъ на това единение е вдъхновението. Чрезъ вдъхновението ние творимъ въ себе си и свѣта, ние творимъ единъ свѣтъ на радостъ, миръ, любовъ и братство, ние творимъ единъ свѣтъ, който върви и живѣе подъ закрилата на великата Разумностъ на битието.

Така разбрана, молитвата е постоянната срѣда, въ която живѣе този, който е трѣгналъ въ пътя на духовния животъ — ученикътъ. Тя е животъ и дѣло на познание, единение и творчество. Молитвата е езикъ на Любовта (Учителятъ).

Ученикътъ въ своя духовенъ подвигъ, въ окултната школа, стига чрезъ добиване на мъдростъ до съвършенство. Чистотата и светостта съпътствуватъ всѣка крачка отъ неговия животъ. Въ досегашнитѣ окултни школи дейността, подвигътъ и усъвършенствуването на ученика сж се движили на първо време до достигане зрѣлостъ, въ границитѣ на школата. Следъ тоя зрѣлостъ ученикътъ излиза въ живота, да работи за неговото обновяване. Последнитѣ времена дадоха другъ обликъ на окултнитѣ школи. Въ тѣхъ растенето въ знание върви заедно съ приложението въ живота на Христовия принципъ — Любовта. Школата на Учителя е най-видната въ това отношение днесъ на земята. Учителевитѣ методи започватъ и свършватъ съ Любовта. Тѣ сж въ разцѣвяване, въ връзване и въ зрѣне — даване плодъ. Любовта почва като Любовь къмъ Бога, къмъ Разумността — то е разцѣвяване; като Любовь къмъ своята душа — то е връзване; и като Любовь къмъ ближния — то е зрѣне, даване плодъ — благо за всички. Любовта е основа, начало, животъ, благо, дейностъ, вѣра, молитва. Любовта е съвършенъ и свободенъ пътъ къмъ Мъдростта, Истината, къмъ чистотата и светостта. Любовта е връзката между човѣка, живия Богъ и цѣлата Природа. Любовта, това е пътътъ на духовния подвигъ, на духовния животъ въ школата на Учителя.

За религията, за окултнитѣ учения проблемитѣ на духовния животъ сж дадености. Богъ, душа, вѣченъ душевенъ свѣтъ и животъ сж съществували и вѣчни Истини. Тѣхъ трѣбва човѣкътъ на духовния подвигъ само да разбули — въ себе си и въ свѣта, въ всичко, и да заживѣе въ творческа хармония съ цѣлата Природа. За научния свѣтъ, който презъ миналия вѣкъ бѣше отрекълъ вѣчната Разумность и животъ, още не е доказано напълно съществуването на Бога, на душата и „задгробния“ миръ като вѣчни сжщности. Но проблѣсъци въ това отношение въ съвременната наука на двадесетия вѣкъ има вече много. Ние видѣхме въ преднитѣ статии (вж. Ж. Зърно, бр. 3 и 4 т. г.), въ каква насока се изразяватъ тѣ. Чрезъ установяването на телепатията, ясновидството, духовния животъ — мистичната сила и проява на отдѣлни единици; чрезъ обясненията на Разумността, целесъобразността и вѣчността въ проявитѣ на развивашата се природа, които ни дава витализмътъ — тази модерна клонка отъ природознанието; чрезъ търсенията на много учени, които сж разбрали неустойчивостта на едно материалистично — механистично обяснение на живота, и сж прозрѣли вѣчната творческа Разумность, чрезъ всичко това днешната наука се насочва бавно къмъ едно ново търсене на духовното и вѣчното. Тя ще дойде дотамъ, може би, още презъ този вѣкъ, когато човѣкътъ-звѣръ, излѣзълъ съ по-човѣшки поуки изъ разрухата на войнитѣ, които изживѣваме, ще потърси други, трайни устои на живота.

Ние ще приведемъ още нѣкои мисли изъ Карелъ (Човѣкътъ — Неизвестниятъ), които сж отъ научно значение за установяване духовнитѣ, вѣчни истини: „Съществуването на крайна цель въ организма е

неоспорима. Въ цѣлата история на развитието на зародиша, тъканитѣ така се развиватъ, като че ли си знаятъ бждещето. Ние живѣемъ въ два различни свѣта — този на фактитѣ и този на тѣхнитѣ символи. Сжществува, както казва Рише, една личностъ на жизненитѣ сокове, сжщо така, както има една психологична личностъ. Психичната индивидуалностъ се наслаждава върху тъканната и жизнено-соковата индивидуалностъ. Тя ни дава нашия цѣлостенъ характеръ. Психичнитѣ фактори иматъ дълбоко въздействие върху индивида. Тѣ сж именно, които създаватъ моралния и душевенъ обликъ на нашия животъ. Ние имаме основание да вѣрваме, че личността се простира извънъ физичната безкрайностъ. Нейнитѣ граници се намиратъ отатѣкъ кожната повърхностъ. Всѣки единъ отъ насъ е много по-широкъ и по-пространственъ, отколкото неговото тѣло. Човѣкъ може да се разпростре въ пространство по единъ още по-положителенъ начинъ. Въ течение на известни телепатични явления той изхвърля мигновено надалечъ една частъ отъ самия себе си, единъ видъ еманация, която отива да се съедини съ предназначения сжщество. Той се разпростира така на голѣми разстояния, прелита океана, цѣли континенти и това за периодъ отъ време, твърде малкъ, за да го преценимъ. Ние не знаемъ, съ каква скоростъ. До сега не е било още възможно да се измѣри скоростта на телепатичнитѣ общения. Физицитѣ и астрономитѣ не държатъ смѣтка за метапсихичнитѣ явления. Телепатията е, обаче, единъ непосредственъ отъ наблюдението фактъ. Ако се открие единъ денъ, че мисълта се разпространява въ пространството, както свѣтлината, нашитѣ идеи по отношение строежа на Вселената трѣбва да бждатъ промѣнени. Но ние сме далечъ да бждемъ сигурни, че телепатичнитѣ явления се дължатъ на разпространението въ пространството на единъ физиченъ агентъ. Възможно е, даже, да нѣма никакъвъ пространственъ допиръ между двата индивида, които влизатъ въ общение. Въ действителностъ, ние знаемъ, че духътъ не е напълно включенъ въ четиритѣ измѣрения на физичната безкрайностъ. Той се намира, прочее, едновременно въ материалния свѣтъ и другаде. Той се отпечатва върху материята посредствомъ мозъка и се продължава извънъ пространството и времето. Позволено ни е да предполагаме, че едно телепатично общение се състои въ една срѣща извънъ четиритѣ измѣрения на нашия свѣтъ на нематериални частици отъ две съзнания.

Би могло да се каже, че нашата личностъ може действително да се разпростре отатѣкъ физиологичната трайностъ. Известни индивиди изглеждатъ способни да пътуватъ въ времето. Ясновидцитѣ виждатъ не само събития, които сж станали на далечъ, но сжщо така миналитѣ и бждещитѣ. Тѣхното съзнание хвърля своитѣ пипала сжщо така лесно въ времето, както и въ пространството. Или, отскубвайки се отъ физичната безкрайностъ, то съзерцава миналото и бждещето отгоре, „отъ птичи полетъ“. Фактитѣ на предсказване на бждещето ни водятъ до прага на непознатъ свѣтъ. Тѣ посочватъ сжществуването на единъ психиченъ принципъ, способенъ да се развива извънъ границитѣ на нашето тѣло. Духовната личностъ е по-малко проявена отъ органната личностъ. Човѣкъ се запитва, и съ право, дали тя сжествува още у съвременнитѣ хора. Споредъ мистицитѣ, ние получаваме сжщо отъ външния свѣтъ известни духовни елементи. Божията милостъ

прониква въ нашата душа, както кислородътъ въ въздуха и азотътъ въ хранитъ на нашитъ тъкани.

Наукитъ и мртвата материя сж ни завели въ една страна, която не е наша. Ние сме приели слѣпо всичко, което тя ни е предложила. Индивидътъ е станалъ тѣсенъ, специализиранъ, немораленъ, неразуменъ, неспособенъ да се управлява самъ и да ръководи своитъ мѣроприятия. Спонтанното срутване на технологичната цивилизация трѣбва да предизвика съ своята сила необходимитъ потници за обнова на индивида и живота. Съвременниятъ човѣкъ е попадналъ въ безразличие къмъ всичко, съ изключение на паритъ. Спасението ще се намѣри въ обединението на материалното съ душата. При все това, биолозитъ изпитватъ често изкушението да се върнатъ къмъ механистичнитъ схващания на 19 вѣкъ, които сж по-удобни. Ние трѣбва, прсее, да търсимъ възможностъ да дадемъ на човѣчеството единъ видъ душа, безсмъртенъ мозъкъ, който би изпълнилъ неговитъ усилия и би далъ една целъ въ неговото скитане. Ние трѣбва да освободимъ човѣка отъ свѣта, създаденъ отъ гения на физикитъ и астрономитъ, отъ този свѣтъ, въ който той е билъ затворенъ отъ възраждането насамъ. Въпрѣки неговата красота и неговото величие, свѣтътъ на мъртвата материя е твърде тѣсенъ за него“ (разни мѣста отъ стр. 234 до края — стр. 384).

Ние считаме, че науката на новото време върви напредъ къмъ установяване на духовното, това невидимо днесъ за насъ, но което е вѣчно и разумно. Отъ установяването на духовното начало започва промѣната на свѣтогледа и живота на човѣка. Въ него става една вътрешна промѣна, единъ обратъ, една революция. Той вижда вече свѣта другояче, широко, неограничено, отъ гледището на разумната вѣчност. Човѣкъ започва да живѣе единъ духовенъ животъ.

— А що е духовенъ животъ, кои сж неговитъ прояви и способности? Въ свѣтлината на Учителя ние знаемъ, че духовниятъ животъ на човѣка започва тукъ долу, на земята, въ физическия свѣтъ. И ето какъ: като види човѣкъ проявата на Разумността, той започва да разбира живота и да хармонира своитъ действия съ тази Разумностъ. Човѣкъ върши три главни нѣща въ своя животъ: Яде, спи и работи. Докато непознава Разумността, духовното, върши всичкитъ нѣща като животно, безъ да влага мисль и разбиране. Когато просвѣтне, той разбира, че всичката му дейностъ трѣбва да се насочи къмъ извисяване и усъвършенствувание на живота. Той почва да яде вече съ друго съзнание — той се храни съ священото чувство за живота, който придобива. Той се научава, какъ да се храни, съ какво и кога. Следъ това, той научава смисъла на съня. Разбира, че съньтъ е не само обновителенъ процесъ за тѣлото, но че трѣбва да бже обновителенъ процесъ за ума — мислитъ и чувствата. Всѣки новъ день чрезъ съня си човѣкъ трѣбва да е отишълъ напредъ въ духовната си преобмѣна, да е порастналъ и узрѣлъ повече. Съньтъ трѣбва да послужи на човѣка като условие за добиване на висша духовна опитностъ, като възможностъ за влизане въ общение съ висшитъ свѣтове. Когато тѣлото спи, трѣбва да работи душата. Съньтъ е може би най-великата школа въ живота.

Съ нашето пробуждане за духовенъ животъ работата добива сжщо другъ, новъ, разуменъ смисълъ. Ние работимъ, каквото животътъ

ни предлага въ момента, работимъ винаги съ вътрешна радостъ и разположение на духа, извършваме всичко по високия идеалъ, съ най-голъмо практическо съвършенство и любовъ. Така съзнателно работимъ върху всѣкидневнитѣ си занимания. Така съзнателно работимъ и върху себе си. Работата за насъ тогава е творчески процесъ. Тя не е вече ни „трудъ, ни мжчение“, както тя е днесъ за хората. И чрезъ тази съзнателна работа ние ще пресъздадемъ себе си, ще пресъздадемъ нашето тѣло, нашитѣ чувства, нашитѣ мисли. Ще разберемъ тогава, че истинскиятъ духовенъ животъ е работа, както казва Учителътъ, — работа съ Любовъ, за проява на душата и Разумността, които единствено могатъ да пресъздадатъ живота.

G. N.

По страницитѣ на една голѣма книга

Прекрасно е спокойното безразличие, съ което човѣкъ зачита книгата на своя животъ. Сжщо като малко дете, което взема въ ржка случайно паднала играчка или пѣкъ голѣмъ томъ съ илюстрации — едно дете, дошло отъ царството на сънищата. То седи до прозореца, презъ стѣклото на който нахлуватъ лжчитѣ на утринното слънце, намокря прѣстъ на своитѣ устни и бавно начева да разгрѣща голѣмитѣ листа.

Кой въ своето ранно детство задава въпросъ относно целитѣ, смисъла и начина, по който ще протече живота ни? Не живѣе ли всѣки, понесенъ отъ потока на времето, захласнатъ въ промѣнящата се панорама, очарованъ отъ топлика на даряващата ни щедро природа, а други пжтъ печално изненаданъ и съ свито сърдце отъ шестуващата върху земята човѣшка скръбъ? Ние навлизаме въ лабиринта на живота, изъ който лжкатуши нашата сждба, както тоя захласнатъ наблюдателъ въ страницитѣ на книгата, безъ да знаемъ, кжде ще ни изведе нашиятъ пжтъ, безъ да виждаме и да предусѣтимъ, дали радостна или отровена въ мжка ще бжде следващата ни стѣпка.

Всѣки день разгрѣщаме по единъ листъ отъ тая книга, безъ да знаемъ, какво ни е приготвилъ утрешниятъ день, какво е написано тамъ на следната страница.

Въ ранното утро на живота прелистването на тия страници става съ едно напрегнато любопитство, съ увлѣчение и съ радостъ. Кой отъ насъ не е заспивалъ въ тия чисти и незабравими дни на детството съ трепетно очакване на утрешния день, който вещае нови радости и нови изненади. Нима е било възможно да се очаква иначе, освенъ съ неудържимъ трепетъ, минутата на пробуждането, когато новиятъ день те посрѣща съ снопове слънчеви лжчи, нахлули въ стаята ведно съ гласа на събуденитѣ птички? Какво засѣнчва прекрасния ликъ на оная света жена, която ни казва първото стани? Не е ли тоя най-прекрасенъ зовъ въ живота ни . . .

Детето, което разгрѣщаше голѣмата книга до прозореца на своя домъ, е вече порастнало и знае да чете. То не гледа само цвѣтнитѣ картини, не се захласва само отъ багритѣ и чуднитѣ фигури на при-

казкиѣ. То — детето срича и разбира смисѣла на ония черни знаци, които разкриватъ единъ новъ свѣтъ. То чете малки приказки и въ сърдцето си усѣща първитѣ вълнения на очакването, защото тия равни редове разказватъ за една човѣшка участъ, съ която детето се привързва и на която то е подарило вече своето малко нѣжно сърдце.

Какво ще стане после? Какво ще стане съ прекрасната златокоса принцееа, затворена въ мрачните замъци? Ще дойде ли чаканиятъ конникъ да я извади отъ мрачната власт на злото?

Листъ следъ листъ, день следъ день минаватъ, а човѣкътъ се вира въ живота и учи трудното изкуство да очаква съ трепетъ това, което ще донесе идващиятъ день.

Единъ юноша е буденъ въ ранното утро и на слънчевата свѣтина разгрѣща страницитѣ на голѣмата книга. Той е вече съ по-гордо и по-напрегнато лице. Очитъ му сж открити и смѣли, а погледътъ му се плѣзга надалеко къмъ синитѣ дълбини на небесния куполъ. Рѣцетъ му често притискатъ пламналото младежко чело. Той чете книгата, въ която се описватъ далечнитѣ пътешествия на смѣли мореплаватели, тия чудни човѣци, които напушатъ топлата уютностъ на бащиния домъ, на майчината ласка и трѣгватъ да дирятъ опаснитѣ пѣтища къмъ неизвестното. Тая жажда за далечината, тоя копнежъ къмъ неизвестното оставатъ да горятъ въ душата на младежа най-дълго. Въ тия дни на младостта всѣки е мореплавателъ, всѣки гледа да зърне опора за очитъ си, да се спре на нѣкой брѣгъ, да намѣри едно вѣрую, единъ идеалъ срѣдъ лабиринта отъ нѣща, които го заобикалятъ.

Една неспокойна възраст, пълна съ подземни трусове, съ очарования, които прелитатъ като бѣли облаци по купола на небето или като освежителенъ лѣхъ следъ краткъ лѣтенъ дѣждъ. Въ неспокойнитѣ нощи, въ сънищата изплаватъ тия бѣли призрачни кораби, понесени по тъмно изумрудената дланъ на океанитѣ, въ тия години и дни, когато се гради човѣкътъ, индивидуалността, физическиятъ обликъ. Кой не е пожелавалъ опасния подвигъ на бѣгството, на отдалечаването отъ своитѣ, кой не е пожелавалъ свободата на хоризонтитѣ, кой не е пригрѣщалъ илюзията на пилигримството?

Може би до младото трепетно сърдце да е долитнала въ тия дни усмивката на две очи. Тази усмивка е достатѣчна да вдѣхнови на най-опасния подвигъ, достатѣчна е да ни увлѣче въ най-опасната игра, кждето човѣшката сждба се колебае като махало между живота и смъртъта. Тогава въ тия юношески години се посаждатъ семена, чиито плодове узрѣватъ късно, когато човѣкъ трѣгне съ пълненъ ходъ по широкия друмъ на възрада.

Като разорана, торна нива е душата на човѣка въ тая възраст. Бушуващиятъ вѣтръ въ четиритѣ времена на годината донася различни семена и тѣ се скриватъ въ влажнитѣ пазви на тоя черноземъ, бързо покълватъ и бързо даватъ своитѣ плодове. Не рѣдко се чува въ тия младенчески дни сподавениятъ плачъ въ нощта за нѣща, станали въ тайната съкровищница на младото сърдце. Въ това време върху разтопената лава на младостта оставятъ незамѣними следи всички преминали нѣща, всѣки героизъмъ — всѣка красота и всѣка горестъ.

Това е времето, когато цѣлиятъ животъ нахлува презъ многоцвѣтната призма на младостта и дава най-прекраснитѣ илюзии. Една

благословена възраст, когато всичко е призрачно, възможно, възторжено и постижимо. Може би, наистина е така. Отгдето знаемъ, че непо- кварената млада душа не долавя съ вътрешната сила на усѣта, че на- истина всичко е постижимо, че въ човѣка чакатъ огромни сили, които събудени и правилно насочени показватъ, че ние не сме бедни, жалки и окаяни същества, а силни, могъщи и окрилени човѣци съ зрящи очи, яки, напрегнати мишци и могъщъ духъ — — —

При прозореца на бащината къща, облѣнъ съ свѣтлината на сжщото утринно слънце, единъ зрѣлъ мжжъ съ горда глава и съсърдоточенъ погледъ прехвърля листоветъ на голѣмата книга, въ която е изписанъ човѣшкиятъ животъ. Увѣреностъ има въ всѣки жестъ, въ всѣка мисль и всѣко чувство. На коситъ му леко трепти въ ярки нишки сре- брото на зрѣлостта. Тоя мжжъ гледа увѣрено, а на раменетъ му лежи достойнството на честенъ трудъ. Ржката, съ която пригрѣща безшумно листата на голѣмата книга, е яка като стомана.

Ще иде той срѣдъ кипналото море по своя житейски пътъ и ще вземе въ тия яки ржце едно кормило. Тия, които се довѣрватъ, спокойно и безбурно спятъ въ ладията, защото кормилото е въ тия силни огрубѣли ржце, които вѣрно направляватъ.

Затихнали сж колебанията. Омеква вътрешната чувствителностъ, и се засилва външната воля. Това е съзнателниятъ, зрѣлиятъ човѣкъ съ мекото сърдце и съ коравия характеръ. Името му е мислецо и дейно същество. Това не е младежтъ, плувналъ въ призрачнитеъ мечтания. Копнежитъ днесъ сж осъществявани съ мисль, съ воля, съ длето и чукъ. Лабораторията на мечтитъ и плановетъ е душата на младежа, но осъществяването въ дѣло се извършва отъ зрѣлия човѣкъ.

Земята е опасана съ желѣзни пѣтища. Планинитъ сж обходени. Кораби плаватъ по жилавия грѣбъ на океанитъ, а по небето летятъ сиви, стоманени птици. Животътъ е впрегналъ като яки лостове зрѣ- литъ хора и ги е поставилъ въ огромната машина на цѣлото. Той е тѣхенъ, стига тѣ да вложатъ Любовь въ него — Любовь къмъ земята, водата, въздуха и огъня!

Настъпило е времето, когато ударитъ се отбиватъ, устояватъ се убежденията, прикриватъ се болкитъ, а любовта е като зрѣлъ плодъ, силна е като сждба. Презъ младостта се правятъ бързи, стихийни нѣща, но преходни като пролѣтнитъ бури! Зрѣлиятъ човѣкъ прави обмислена, съзнателна и невъзвратима стѣпка. Честта се брани като добродетель и за нея понѣкога се подарява цѣлия животъ. Пѣттъ е намѣренъ и той трѣбва да се върви и да се извърви съ достойнство.

Любовта на зрѣлия човѣкъ е като пълноводна рѣка, събрала се отъ хиляди рукунали потоци, която може да подкара стотици колела.

Човѣчеството се нуждае днесъ отъ тия зрѣли, яки и мислещи човѣци, които иматъ волята да обърнатъ колелото на прогреса и да подарятъ свобода на всички, отъ които е тя отнета. Небето тихо чака — — —

Мжжъ — ще рече творецъ, а не подражателъ. Съячъ на живи, златни зърна по угаритъ на житейската нива, а не жалкъ събирачъ на отпадъци, превитъ като джга предъ по-силния. Мжжъ, това е гор- диятъ човѣкъ, влѣзълъ въ борба заради по-слабитъ отъ него. Мжжъ —

това е сжщество съ коравата и напобедима воля, у което нѣма жесто-
костъ, а само нѣжно покровителство.

Ето това чете човѣкътъ съ леко посивѣлата коса до прозореца
на бащината кжща, облѣнъ въ раннитѣ лжчи на сутринното слнще.
На колѣнетѣ му лежи голѣмата книга, която бѣ започналъ нѣкога съ
трогателно равнодушие.

Върхътъ е достигнатъ, подвигътъ е извършенъ, преминалъ е
апотеозътъ. Познато е кръщението въ борбата, и това, което е трѣбвало
да стане, е станало — — —

При открития прозорецъ, въ който нахлуватъ обилнитѣ топли
лжчи на утринното слнще, седи бѣлокосъ човѣкъ съ чистъ и благъ по-
гледъ. Той бавно разгрѣща листата на голѣмата книга и съ спокойна
сериозностъ следи това, което е написано тамъ. Върху главата му блести
бѣлината на искрящъ свѣтъ. Годиניתъ сж оставили тамъ бѣлитѣ цвѣ-
тове на своитѣ възторзи и чистата следа на мъдростта. Човѣкътъ вече
знае, а за да знаешъ, трѣбва да си обходилъ безкрайнитѣ лжкатушения
върху земната твърдь, въздуха, водата и огъня. Годиניתъ като устре-
мени конници сж преминали презъ живота на тоя бѣлокосъ човѣкъ.
Тѣхниятъ опитъ се чете въ зеницитѣ като заряща свѣтлина. Каквото да
приближишъ до него, той го освѣтлява съ обилнитѣ лжчи на тоя опитъ
и то става просто и ясно като бѣло камъче на морския брѣгъ. Той
гледа сега на свѣта както и нѣкога, но въ виждането си той е другъ,
защото вижда и съ вжтрешнитѣ си очи.

Единъ бѣлокосъ човѣкъ седи мълчаливъ и примиренъ и държи
въ скута си голѣмата книга на своя животъ. Той чака спокойно да
прехвърли и сетния листъ, когато ще дойде тихиятъ ангелъ да го отведе
въ лжчезарното царство на духа, където свѣтещата искра на неговия
изъ е непресъкваща и вѣчна младостъ.

Боянъ Боевъ

Къмъ новитѣ форми на труда

„Отъ мъчението къмъ труда и отъ труда
къмъ работата“.

Учительтъ.

Каква е радостта на извора, който иде изъ тъмнитѣ земни
недра и влиза въ единъ новъ свѣтъ на свѣтлина и свобода!

Каква е радостта на посадената сѣмка, която преодолява всички
препятствия и ограничения и издига своя стрѣкъ на слнчевитѣ лжчи!

Каква е радостта на плжката, която се разпуква следъ дъл-
гата зима!

Каква е радостта на сжществата, които следъ зимния летар-
гически сънъ почувствуватъ животворната топлина на пролѣтта, и
жизненитѣ сокове отново се раздвижватъ въ тѣхнитѣ тѣла!

Каква е радостта на човѣка, който излиза отъ дългия тунелъ
на слнще и просторъ! Въ тунела го е притискалъ непрогледенъ мракъ
отъ всички страни. Но ето, той съзира предъ себе си малка свѣтла
точка, която постепенно расте и той съ радостъ вижда, че това е из-

ходътъ, презъ който влиза въ едно съвсемъ друго царство, дето хиляди цвѣта цвѣтятъ, дето птичкитѣ пѣятъ и пѣстрокрили пеперуди летятъ около него!

Този процесъ, който забелязваме въ разнитѣ области на природата, сега става и въ колективната душа на човѣчеството! Днесъ се намираме предъ разкриване на скъпоценноститѣ, които дълго време сж стояли заровени въ глбинитѣ на човѣшката душа! Тя съ вѣкове е била затрупана, подтисната и пренебрегната. Но сега тя заговорва и ще поведе човѣчеството къмъ нови хоризонти,

Този великъ моментъ — пробуждане на човѣшката душа — ще намѣри своя изразъ въ всички области на живота, и ще се отрази между другото и въ формитѣ на труда.

Ако направимъ анализъ на труда отъ гледището на неговитѣ подбуди, ще различимъ три основни негови форми:

1. Мжчение. Това е трудъ, наложенъ отъ вънъ чрезъ насилие.

2. Трудъ въ тѣсенъ смисълъ на думата. Той се върши по задължение, като дългъ.

3. Работа. Това е трудъ, подбуденъ отъ любовта.

Коя форма на труда царува въ едно общество, това зависи отъ степенъта на съзнанието у отдѣлния човѣкъ и въ цѣлото общество.

Досегашнитѣ форми на човѣшката дейность сж били мжчение и трудъ. Новото съзнание, което се ражда днесъ въ човѣчеството, ще докара висшата форма на труда, а именно работата.

Новитѣ форми на труда не могатъ да дойдатъ по механиченъ начинъ, чрезъ механично преустройство на обществото. Когато човѣкъ дойде до ново разбиране на живота, когато се издигне до оная нова форма на любовта, която наричаме космическо съзнание, тогава цѣлиятъ общественъ животъ ще бжде сложенъ на съвсемъ нови основи; тогава дейността на човѣка ще бжде единъ любовенъ актъ. И това ще даде условия да се разцвѣти човѣшката душа съ всичката си красота!

Защо човѣкъ се чувствува радостенъ, когато премине отъ мжчението и труда къмъ работата, когато дейността му стане любовенъ актъ? Защото тогава се чувствува като свободна личностъ, която твори. А тогава той твори, понеже чрезъ любовната дейность проявява своята висша, истинска природа. Когато дейността на човѣка въ обществото, когато неговиятъ трудъ стане любовенъ актъ, тогава той ще влага въ труда своята душа, ще влага частичка отъ красотата, отъ която е изтъкана човѣшката душа.

Чрезъ новитѣ форми на труда човѣшкиятъ животъ ще добие висшъ смисълъ. При всѣка своя дейность — и при най-малката — човѣкъ трѣбва да проявява своята божествена сжщина, която е любовъ!

И тогава всѣка човѣшка постѣпка добива едно величие, въ което е Богъ!

Днесъ искатъ да улеснятъ човѣшкия трудъ, да го направятъ по-лекъ, да подобратъ хигиеничнитѣ условия на труда, да намалятъ работнитѣ часове, да увеличатъ почивкитѣ и пр. Всичко това е необходимо и целесъобразно, но не е достатъчно.

Въпросътъ трѣбва да се разгледа отъ едно по-дълбоко психологично гледище. Не е важно само, какво ще направи човѣкъ, но сж важни и неговитѣ подбуди. Най-дребната и нагледъ обикновена работа,

ако е подбудена от любовта, се издига до една висота и красота, предъ която трѣбва да благоговѣмъ. Ако човѣкъ измете единъ дворъ съ сърдце, пълно съ любовъ къмъ тия, които живѣятъ тамъ, неговата дейность е по-велика отъ дейността на онзи, които пише дебели книги или работи друга работа, подбуденъ отъ личенъ интересъ — за слава, властъ и пр.

Когато човѣкъ извърши и най-малкия любовенъ актъ, той сваля небесния животъ на земята.

Това е едничкиятъ пътъ къмъ щастие, къмъ красота, къмъ вливане на нова поезия въ живота. Това е едничкиятъ пътъ къмъ радостта на творчеството и свободата.

Онзи, който е направилъ и най-малката работа съ сърдце, стоплено и вдъхновено отъ любовта, той внася въ човѣшката култура новъ потокъ, новъ елементъ. Предъ нея се спира съ свещенъ трепетъ и цѣлата разумна природа.

Чрезъ издигане отъ мъчението и труда къмъ работата човѣшкиятъ животъ става свещенодействие! А целта е цѣлата човѣшка дейность, цѣлата човѣшка култура да стане свещенодействие!

Когато трудътъ въ днешното общество стане свободенъ творчески актъ, любовенъ актъ, тогава вече имаме условия за разуменъ и хармониченъ животъ на земята. И това е новата култура, за която блънува човѣшката душа.

Група младежи въ единъ провинциаленъ градъ минаватъ край една стара жена, бедна вдовица, която жъне сама на нивата. Тѣ донасятъ сърпове и до вечерята поженватъ цѣлата нива. Вечерята тя ги запитва, колко да имъ плати. Тѣ ѝ казватъ:

— Вие ни заплатихте вече. Радостта, която пълни душата ни, е нашата заплата!

Защо майката прекарва безсънни нощи надъ детето и въпрѣки това е радостна? Защото тя го обича! Любовта ѝ дава крила!

Никога една дейность, която се върши по насилие или по задължение, не може да развие човѣшките дарби; напротивъ, при такава дейность тѣ заглъхватъ. Само любовта, вложена въ труда, събужда дарбитѣ, скрити въ човѣшката душа и чакащи съ хилядолѣтия своето развитие. Тя, вложена въ човѣшката дейность, ще събуди всички творчески спечи сили на човѣшката природа. Чрезъ новитѣ форми на труда въ всѣки човѣкъ ще се разцвѣтятъ дарбитѣ къмъ музика, поезия, философия, наука, и пр. Това е влизане въ единъ интензивенъ вътрешенъ животъ!

Въ единъ механизиранъ животъ ценятъ само външната човѣшка дейность, безъ да обръщатъ внимание на подбудитѣ. Всѣка човѣшка дейность, която не представя любовенъ актъ, въ която той не влага висшата си душа, го заробва, ограничава и заглушава възвишената страна на неговата природа. Всѣки трудъ, при който подбудата не е любовта, прави човѣка машина. А това изсушава човѣшкия умъ и сърдце. Днесъ трудътъ е механизиранъ, автоматизиранъ, бездушенъ, и човѣкъ е станалъ само като единъ малъкъ винтъ или колелце въ сложната машина на живота. Така животътъ става нерадостенъ и тежъкъ. Той става робство, когато може да бжде радостна пѣсенъ, музика и творчество. Додето трудътъ не стане любовенъ актъ, до тогава жи-

вотътъ ще бжде мъчителенъ, еднообразенъ, пъленъ съ сълзи и страдания. А когато стане любовенъ актъ, тогава животътъ ще стане радостенъ, понеже човѣкъ ще работи за онзи, когото обича. Сега човѣкъ съ досада отива въ работното помѣщение и чака по-скоро да излѣзе отъ него, за да се почувствува свободенъ. Всѣка дейность, въ която не участвува любовта, е бreme, товаръ. Такава дейность лишава човѣшкия духъ отъ свободенъ полетъ, отъ проява, отъ въздухъ и слънце. Така човѣкъ се обезличава, и неговата работна сила се превръща въ стока, която се оценява като всѣки видъ стока.

Това е фалшиво разбиране на живота. Човѣкъ като вложи любовта въ труда, отново ще се издигне до оная висота, която не унижава неговото достойнство и божествената му природа.

Днесъ шивачътъ шие дрѣхи, но не отъ любовъ къмъ тия, които ще ги носятъ. Целта му е да получи известно възнаграждение, чрезъ което да задоволи своитѣ нужди. Разбира се, въ това нѣма нищо за укоръ, но този видъ трудъ е механиченъ, той убива красивитѣ заложби на човѣшката душа. Какъвъ лжчъ на радостъ би се внесълъ въ неговия животъ, ако той работи вдъхновенъ отъ любовъ къмъ тия, които ще носятъ дрехитѣ, а не заради възнаграждението, което ще му се даде. Тогава той въ ошитата дреха ще вложи нѣщо свето, нѣщо отъ своята любовъ, и това ще почувствува онзи, който ще я носи. Въ всѣко произведение, извършено съ любовъ, се влага нѣщо ценно. Когато нѣкой гради къща, вдъхновенъ отъ любовъ къмъ тия, които ще обитаватъ въ нея, той влага въ къщата свещена мисль, която ще се почувствува отъ бждещитѣ ѝ обитатели; тѣ ще иматъ благоприятна срѣда за работа. Каква грамадна разлика между едно здание, строено съ любовъ, и друго, строено отъ хора, които работятъ съ тегота, досада, недоволство, индиферентни къмъ тия, които ще живѣятъ въ него. Тѣ ще вложатъ нѣщо отрицателно въ аурата на зданието. И чувствителниятъ обитателъ ще долови това!

Нѣкой може да каже: „Ако всички работятъ така, тогава какъ ще подържатъ тѣ живота си?“ На това възражение може да се отговори така: Именно любовта ще стане размѣнна монета въ новата култура!

Нѣкой ще каже: „Какъ е възможно туй?“

На това може да се отговори по следния начинъ: Този животъ съществува вече нѣкъде! Този животъ е реалность у по-напредналитѣ същества. Единствената имъ подбуда за дейность е любовта. Тѣ работятъ въ вътрешната лаборатория на природата. Цѣлятъ имъ животъ е любовъ, жертва, самоогричане, служене и като резултатъ отъ тѣхната работа виждаме велика хармония и редъ въ природата.

Човѣчеството по закона на развитието ще върви по тѣхнитѣ стѣпки. Значи човѣчеството чрезъ приемане новитѣ форми на труда, просто ще приложи това, което съществува вече у по-напредналитѣ същества.

Но въ по-малкъ размѣръ тѣзи нови форми на труда съществуватъ и въ семейството. Всѣки членъ на семейството работи за другитѣ членове на семейството отъ любовъ, безъ да чака заплата за своя трудъ. Синътъ, като изоре нивата на баща си, получава ли заплата отъ

него? Детето, като носи вода въ къщи, като полива цвѣттята, по-голямиятъ синъ като прекопава градината, получава ли заплата за труда си?

Именно това, което става въ малкъ размѣръ въ семейството, трѣбва да стане и съ цѣлото общество. Въ цѣлия общественъ животъ подбудата къмъ труда трѣбва да стане любовта.

Когато се говори, че новата култура ще донесе любовта, съ това не се разбира, че любовта ще бѣде само като украса, нѣмаща нищо общо съ външния животъ. Напротивъ, тя ще прониква цѣлата култура, ще бѣде важенъ факторъ и вдъхновитель на труда въ новото общество.

Днешниятъ човѣкъ постепенно трѣбва да се подготви чрезъ съзнателно възпитание и самовъзпитание, за да развие новото космично съзнание, което иде въ свѣта и за да дойде до тѣзи нови форми на труда. За тая цель той трѣбва да работи планомерно и систематично. Той може да се подготви по следния начинъ: Въ срѣдата, въ която живѣе и работи, да прави малки услуги, малки постѣпки, които да сж напълно безкористни, безъ да чака нищо за себе си — възнаграждение или заплата, и за тѣзи постѣпки единствениятъ потикъ да е любовта. Напримѣръ, поливане на нѣкое цвѣте, очитване на изворъ, посипване нѣколко трошички на мравкитѣ и пр. . . . Чрезъ такива малки опити, правени всѣки день, човѣкъ постепенно ще измѣни строя на своето съзнание, свѣта на своитѣ идеи, чувства, желания, потици и пр. и ще се преобрази въ новъ човѣкъ. Постепенно той може да разширява своитѣ опити.

За този новъ духъ, който иде на земята, трѣбва да подготви човѣка и новото училище. Отъ малко още детето да схване чрезъ лични преживявания и опитности, че красотата, радостта, истинския животъ и силата е въ служене на другитѣ. И тогава училището ще улесни създаването на новия човѣкъ — строител на новата култура. Това е важната задача на днешното училище. Трѣбва да се приложатъ подходящи методи за това. За тая цель днешното училище коренно трѣбва да се преобрази.

Новитѣ форми на труда сж проникнати отъ духа на новата раса, която иде.

Инж. Р. Николовъ

Ултразвукови вълни и приложението имъ

Въ последно време, когато се заговори за новитѣ постижения въ живота, науката заговори и за физиката на атома. Изнесе се откритието на ултразвуковитѣ вълни — М. S., което породило между известни срѣди на ученитѣ противоречиви схващания и твърдението, че областта на механичната физика е била вече изчерпана научно и че е отстъпила мѣстото си на атомната физика — единствената област за обогатяване науката съ физични явления.

Ще изложимъ на кратко свойството на издѣлания кристаленъ кварцъ, да се свива отъ поляризаторското действие на електрическия токъ. Това явление е обяснено отъ Липманъ, което е обратно на

друго едно явление, открито от Полъ Кюри, което се състои въ свойството на сжщия кристалъ, но пресуванъ и сплеснатъ, по дветъ си противоположни повърхности да става седалище на еднакви количества електричество, но съ противни знаци — положително и отрицателно.

Ако електрическиятъ токъ, който служи за поляризиране на кварца, е токъ съ прекъсвания, при известенъ ритъмъ, кристалътъ ще се свива и ще се разширява съ сжщия ритъмъ. Ако електрическиятъ токъ е алтернативенъ съ двестъ периода, кварцътъ ще вибрира подъ действието на последователнитъ свивания и разширявания — и ще произвежда звукъ отъ съответна височина. По този начинъ електричната енергия се превръща въ звукова (акустична).

Тази възможностъ именно — електричната енергия да се превръща въ механична, или другояче казано — да превръщаме електричнитъ вълни въ звукови, става твърде интересна, защото количеството на звуковитъ вълни, за дадена единица време, напр. една секунда, могатъ да бждатъ, споредъ желанието ни — най-различни, и тѣхнитъ минимумъ и максимумъ да се движатъ въ значително по-широки граници отъ тия на звука. Така сжщо, и електричнитъ генератори, съ които разполагаме, сж толкова различни по размъръ, че съ тѣхъ можемъ да произведемъ съответно различни количества трептения за сжщото дадено време.

Известно е на всички, че съ физиологичното понятие звукъ се означаватъ вибрациитъ, които долавяме съ органа на слуха; знае се сжщо така, че нашата физиологична възможностъ е ограничена отъ единъ максимумъ и единъ минимумъ на звукова честота на трептенията (фреквенция), които вибрации сжществуватъ, но преставатъ да бждатъ доловими за нашето ухо.

Между това, физиката разполага съ уреди за добиване токове съ висока честота: достатъчно е да ни се даде на разположение една Паулсенова джга, съединена съ кондензатори или съ бобини, или още по-добре съ единъ постъ на безжиченъ телеграфъ, за да се добиятъ отъ кварцовитъ кондензатори на Ланжвенъ вибрации съ една честота, която достига до стотици хиляди въ секунда. Отъ тукъ е лесно да се установи важноста на проблемитъ, които се слагатъ предъ насъ, и интересътъ къмъ практичнитъ приложения, които могатъ да се извлекатъ отъ тѣхъ.

Обстоятелството, че човѣкъ не притежава усѣтъ и специални органи, за да възприеме ултра-звуковетъ, не значи още, че човѣшкиятъ организъмъ, и въобще живата материя, не може да реагира по никакъвъ начинъ, когато влѣзе въ съприкосновение съ тоя особенъ видъ механична енергия. Явява се въпросъ: дали известно физиологично състояние на нашия организъмъ или известно субективно или обективно явление не е следствие на ултразвуковитъ вълни, чиито причини човѣкъ не е могълъ още да опредѣли?

Значи, напълно основателно е предположението, че известни животни сж надарени съ сѣтивни органи или съ известна чувствителностъ за възприемане на ултра-звуцитъ и че по този начинъ могатъ да получаватъ отъ външния свѣтъ впечатления, несжществувачи за насъ — хората. Несжществувачи дотолкова, доколкото ние сме физиологични организми съ ограничени или недоразвити на-

пълно още възможности. Защото науката разполага вече съ инструменти и уреди, способни да уловят тѣзи вълни, надарени съ особени свойства; уреди, които могатъ, сѣщо така, да ни дадатъ възможность да разширимъ и да усъвършенствуваме нашитѣ срѣдства за сношение съ външния свѣтъ, възприемайки и предавайки знаци на разстояние и при особени условия.

Относно приложенията на тия вибрации съ нѣкаква практическа целъ и относно познанието на тѣхното действие върху живитѣ същества, извършениятъ напредѣкъ въ тази областъ е вече твърде значителенъ. Отъ особенъ интересъ е да се покаже ползата, която е съумѣла да извлѣче отъ направенитѣ открития флотата — военна и търговска. Като общо правило, може да се каже, че усвоениятъ принципъ въ случая се състои въ това — да се измѣри времето, което е нужно на единъ снопъ звукови вълни, излѣзли отъ нѣкакъвъ изпускателенъ апаратъ, за да се върнатъ пакъ въ апарата, следъ като сж били отразени отъ нѣкое препятствие. Единъ корабъ, снабденъ съ подобенъ апаратъ, би разполагалъ, тѣй да се каже, съ усѣтенъ (чувственъ) органъ, подобенъ на оня, който физиолозитѣ наричатъ далекоприемателъ (приемателъ на разстояние), представляващъ своеобразно око или ухо, което позволява да се измѣри дълбочината на морето, да се даде знакъ въ мрака на мъглата за присѣтствието на нѣкой другъ корабъ, който плава по повърхността или подъ водата и, най сетне, да можемъ да се промѣкнемъ благополучно между пѣсѣчнитѣ насипи и между примкитѣ на нѣкое пристанище.

Нѣкои отъ опититѣ, които Вудъ и Лумисъ правятъ отъ известно време насамъ съ ултразвукови снопчета, заслужава да се отбележатъ, макаръ само заради интереса, който тѣ възбуждатъ около тия явления. Ултразвуковитѣ вълни могатъ, естествено, да се разпространяватъ подобно на звуковитѣ, не само презъ течна или презъ газообразна срѣда, но сѣщо така и презъ твърди тѣла. Вълнитѣ, породени въ единъ кварцовъ колебатель, потопенъ въ масло, могатъ да се предаватъ и презъ една стъклена прѣчка, сѣщо така потопена въ маслото съ единия си край, и да породятъ доста сродни явления, благодарение на огромното количество енергия, която отдѣлятъ. По такъвъ начинъ, ако човѣкъ стиска съ прѣститѣ си свободния край на една стъклена жица съ диаметръ $\frac{2}{10}$ отъ милиметра, жица, чийто другъ край е потопенъ въ споменатата маслена баня, чувствува се едно силно изгаряне на кожата. Ако стъклената прѣчка има диаметръ отъ половинъ милиметръ, може да се запали и изгори дори едно парче дърво или да се издѣлбае дупка въ стъклена пластинка, при което се отдѣлятъ капчици отъ разтопено стъкло, видими съ микроскопъ.

Получава се максимумъ енергия, когато разстоянието между повърхността на течността и тая на твърдото тѣло е кратно число съ полудължината на вълната. Забележително е, че широчината на трептенията (вибрациитѣ) по своя размѣръ спада къмъ категорията дължина на свѣтлиннитѣ вълни. Отвеждайки ултразвукови вълни въ епруветка, пълна съ вода и потопена въ пълна кана съ ледъ и като се урегулира разстоянието между двата приемника така, че епруветката да е на разстояние, което позволява повтарящето се отражение на

вълните, наблюдава се едно явление наглед парадоксално, въ този смисъл, че каната запазва температурата на леда, който се топи, а водата въ епруветката започва да кипи.

Хубардъ, заедно съ двамата споменати по-горе физици, е успѣлъ да построи уредъ, нареченъ интерферометръ, по аналогия на уреда, който служи за измѣрване на свѣтлиннитѣ вълни — съ който той е успѣлъ да измѣри също така дължината и на ултразвуковитѣ вълни. На това нѣщо Хубардъ е билъ подтикнатъ отъ произвеждането на постоянни вълни — по количество и размѣръ, — между колебателя и отражаващата повърхностъ.

Едно практично приложение на ултразвуковитѣ вълни, което би било отъ полза, се състои въ това — да се предизвика съ голѣма бързина утаяването на всички лепливи вещества (колоиди) въ известна течностъ, които се намиратъ въ нея, колкото и разнообразни да сж формитѣ имъ и сложността на системата имъ (напр. известни проби земя, прѣстъ). По такъвъ начинъ, отлжчването на колоидитѣ, което обикновено изисква една твърде дълга и отекчителна операция, може да се достигне, благодарение на ултразвуковитѣ вълни, само въ нѣколко минути.

Въ тази областъ вече сж добити интересни резултати, и сжщитѣ Вудъ и Лумисъ сж наблюдавали, че малки животни, като жаби или дребни риби, биватъ убивани, ако бждатъ изложени за две три минути на ултразвуково влияние. Други пъкъ, като мишките напр., оставатъ незасегнати дори и следъ доста продължително излагане на действието на ултразвуковетѣ. Авторитѣ на тия опити не могатъ още да се произнесатъ върху механизма на това действие. Тѣ сж наблюдавали, отъ друга страна, че прости организми (спирогири или чехълче) или клетки, поставени въ течностъ (кръвни тѣлца), се разлагатъ подъ действието на тия вълни. Ако тия факти се сравнятъ съ едно явление, наблюдавано отъ физиолога Джонсонъ (1929 г.), ще трѣбва да признаемъ, какво биологичнитѣ ефекти отъ ултразвуковитѣ вълни се дължатъ, преди всичко, на свойството на тия последнитѣ да предизвикватъ бързо смѣсването на две мжчно смѣсваеми течности и да освобождаватъ газоветѣ, разтворени въ известна течностъ. Къмъ тия свойства трѣбва да се добави и свойството да се предизвикватъ силни окислявания на известни вещества, потопени въ вода, която е наситена съ кислородъ. Допустимо е, щото тия явления на окисляване да иматъ нѣкаква връзка съ разрушителното действие на ултразвуковетѣ върху безкрайно малкиѣ организми.

Явно е, въ всѣки случай, че обширната областъ на ултразвуковитѣ изучвания едва сега е засегната и че има още много нѣща да се изследватъ, които не ще бждатъ само интересни, но ще намѣрятъ и полезни приложения.

Инж. химикъ Д. Кочовъ

Статиченъ или динамиченъ пжтъ?

Ако имаме една калория топлина, зависи, какъ ще я използваме. Отъ тамъ и резултата. Напр., ако вкараме тази калория топлина въ едно пѣсъчно кристалче, то ще получимъ само едно малко разширение и нищо друго. Но ако вкараме сжщата калория въ едно зърно, ще събудимъ единъ спещъ животъ, кждето ще започне растежъ. При кристалчето имаме статика, при зърното — динамика. Следователно, при статиката имаме едно разширение, следъ това разлагане. При динамиката — вѣченъ растежъ, вѣчно съзиждане. При статиката имаме само числа, но тѣ сж мъртви, неодушевени, безъ движение.

Кждето има разумность, има и животъ. Ние трѣбва да поемемъ пжтя на динамиката, а той е пжтьтъ на вѣчното растене, на вѣчната свѣтлина и разумность. Този е пжтьтъ на великитѣ хора, които идватъ презъ вѣковетѣ, за да помагатъ и тласкатъ човѣчеството нагоре.

Хората на новитѣ идеи се отличаватъ отъ тѣзи съ старитѣ — по знанието, по вѣрата. Тѣ сж разпредѣлили своитѣ умствени и физически сили равномерно, вследствие на което всички органи функциониратъ добре и могатъ да се хармонизиратъ. А хората съ старитѣ идеи иматъ несъразмѣрно развитие, не могатъ да се тониратъ и живѣятъ въ свѣта на дисхармонията. Човѣкъ трѣбва да работи съзнателно върху себе си, съ любовь, да придобие онова знание, което може да му даде свѣтлина. Свѣтлината и знанието ще му покажатъ пжтя къмъ истината и свободата, защото човѣкъ е създаденъ свободенъ, а не робъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да стане господарь на себе си. Който е станалъ господарь на себе си, той е въ хармония съ всички. Той знае, че не може да живѣе самъ. Когато мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ сж хармонични въ свѣта, той може да бжде въ хармония съ своитѣ ближни.

Трѣбва да трѣгнемъ по пжтя на великитѣ хора, а това е пжтьтъ на динамиката, на вѣчното растене, на хармонията, на единение и сплотеностъ. Това сж хората, които носятъ миръ и свобода, както на отдѣлнитѣ индивиди, тѣй и на народитѣ. Стремекътъ на всички хора и народи къмъ свобода, къмъ повдигане, е резултатъ на Духа, който работи между тѣхъ.

Животътъ ни трѣбва да бжде постоянно опознаване, проучване, изучаване на всичко окръжаващо и всѣки день трѣбва да носи нови познания и всѣко начинание въ живота ни трѣбва да започва съ онѣзи методи, които природата употребява. Всичко трѣбва да се върти и излиза отъ една централна — Божествена мисль, на която всички други да сж производни. Животътъ на отдѣлния индивидъ, организация или цѣлъ народъ като сила расте; но трѣбва да се поддържа отъ идеи.

Западноевропейската култура възприе само външно Христа и се нарече християнска, като повѣрва въ кръста, на който бѣ разпнатъ Христосъ, а не въ самия Него и въ това, което носѣше. Днесъ имаме 500 милиона хора, които се кичатъ съ това свещено име християни.

И тѣй, по кой пжтъ да вървимъ? По статичния ли, който е пжтьтъ на миналото, на кариеризма, на всички нещастия, или по динамичния — пжтьтъ на новото, на потика, растежа, вѣчния миръ, братството, прогреса и сплотеността?

П М-въ

Проф. Ол. Лоджъ за ясновидството

Проф. Лоджъ, бившъ ректоръ на Бирмингамския университетъ и членъ на Кралското научно общество, е единъ отъ най-големитъ физици на нашето време. Достатъчно е да споменемъ, че той е изобретилъ първия практически безжиченъ телеграфъ за кжсо разстояние и че е съоткривателъ на Херцовитъ вълни.

Като възпитаникъ на 19. вѣкъ, на младини проф. Лоджъ, както впрочемъ и проф. Рише и др., не е искалъ и да чуе за съществуването на нѣкакви метапсихични феномени. Едва „следъ редица експерименти той се е убедилъ въ тѣхната реалност“. Но Лоджъ не е спрѣлъ тамъ. Въпрѣки всички неудобства, които обикновено придружаватъ всѣка пионерска работа, той се е застъпилъ за тия непризнати и осмивани истини въ нѣколко книги, една отъ които — „Защо вѣрвамъ въ безсмъртието на човѣка“ — е преведена и на български.*)

Центъръ на тежестта въ тая книга е, разбира се, въпросътъ за продължението живота на човѣшката личностъ следъ смъртта на физическото тѣло. Все пакъ, авторътъ е засегналъ въ главата „Изложение на нѣколко психични феномени“ ясновидството, предсказанията, психометрията, съобщението съ мъртви и оракулитъ. Поради липса на мѣсто ние ще предадемъ само по единъ случай отъ първитъ два отдѣла и то значително съкратени, придружени отъ нѣколко заключителни мисли на Лоджъ.

Ясновидство

Примѣръ за дейность, проявена следъ смъртта. Усилия да се изправи една грѣшка

Джеймсъ Шафенъ билъ земеделецъ въ графството Деви, Северна Каролина, Съединенитъ щати. Той билъ жененъ и ималъ 4 сина. На 16. 11. 1905 г. споменатиятъ Шафенъ е направилъ своето завещание, съ което оставилъ цѣлия си имотъ на третия си синъ Маршалъ, като не предвиждалъ нищо за своята жена и за другитъ си трима сина.

Шестнадесетъ години по-късно, на 7. 9. 1921 г., завещателътъ умира вследствие на едно падане, а следъ 2 седмици неговиятъ трети синъ приелъ наследството.

Нѣколко години по-късно, обаче, презъ 1925 г., се случили странни събития. Вториятъ синъ на покойния Шафенъ, именно Джеймсъ Пинкней Шафенъ, започналъ да сънува често баща си. Веднажъ той го видѣлъ облѣченъ въ черно пардесю. Тоя пътъ духътъ на бащата му казалъ: „Ти ще намѣришъ моето завещание въ джоба на пардесюто ми.“

Смѣтайки, че духътъ на баща му иска да изправи нѣкаква грѣшка, Джеймсъ Пинкней Шафенъ отишълъ при майка си да потърси пардесюто, но се оказало, че го нѣма — майката го дала на най-големия братъ Джонъ, който живѣлъ въ графството Йадкинъ. Джеймсъ Пинкней отишълъ тамъ и намѣрилъ пардесюто, вътрешниятъ джобъ на което билъ зашитъ. Като го разшилъ, той намѣрилъ малъкъ сви-

*) Книгоиздателство „Братство“ — Севлиево.

тъкъ хартия, съдържащ само следните думи: „Четете 27. глава на Битието въ старата Библия на баща ми.“

Смѣтайки, че се касае за истинското завещание на стария Шафенъ, Джеймсъ Пинкней искалъ да има свидетели и затова замолва своя съседъ Томасъ Блякуелдъръ да го придружи. Двамата, ведно съ своите дъщери отиватъ при майката, за да дирятъ старата Библия. Съ доста трудъ тя е била намѣрена, но била така разнебитена, че се разпаднала на 3 части, когато я извадили отъ чекмеджето. Г-нъ Блякуелдъръ взелъ частта, съдържаща книгата на Битието, намѣрилъ 27. глава, дето два листа били сгънати единъ върху другъ, за да образуватъ нѣщо като пликъ. Тамъ било намѣрено завещанието отъ 16. I. 1919 г. съ следното съдържание, което ние предаваме малко съкратено:

„Следъ като прочетохъ 27. глава отъ Битието*), азъ заявявамъ своята последна воля и моето завещание както следва: азъ желая, моитъ малъкъ имотъ да бжде раздѣленъ по равно между четиритъ ми деца. Ако жена ми живѣе още, всички трѣбва да се грижатъ за майка си.“

Въпросътъ е билъ разгледанъ отъ съда въ Сев. Каролина презъ декемврий 1925 г. Следъ изложение на подробноститъ, дошло се до единодушно съгласие да се приеме новото завещание като напълно законно, а старото да се анулира и отмѣни.

Предсказание

На 3. май 1913 г. съпругата на проф. Лоджъ е била на чай при своята приятелка мисъ Клариса Милсъ въ Лондонъ. Домакинята е поканила и една ясновидка, г-жа Вѣра, за да се устрои единъ сеансъ по интуиция, безъ трансъ.

Нищо особено интересно не се е случило, но г-жа Лоджъ си е взела нѣколко бележки отъ говореното. Тия бележки били впоследствие преписани отъ сина на Лоджъ — Раймондъ. Ето ги съ малки съкращения:

„Единъ домъ всрѣдъ полето; радостно настрояние. Една рѣка, течеца покрай градината. Къщата изглежда съвсемъ дълга, като една сграда доста низка и обширна. Една ливада се простира надолу къмъ рѣката. На една височина градината се наклонява къмъ рѣката. Нѣщо старинно, една църковна врата. Всичко остарѣло, нѣма две стаи, които да си приличатъ. Стѣпалата сж низки и твърде особени — изкачва се едно стѣпало и се слиза по друго. Нѣкои предмети сж дълги и тѣсни, съ различни форми. Нѣщо, което ще има връзка съ Вашия животъ. Малко предверие, низка къща, старъ джбъ. Въ тоя домъ Вие ще живѣете нѣкога. Голѣми висещи картини, стари картини. Лицевата стена прилича на каменна. Това е всрѣдъ хълмиста полска мѣстностъ. Далечъ отъ гара. Единъ павильонъ, който се простира напрѣчно, една маса и столве въ вътрешността му, фасадата стъклена.“

До тогава семейство Лоджъ е живѣло само въ околността на голѣми градове и по онова време нѣмало никакви изгледи, че ще живѣе нѣкога въ полска къща.

*) Въ нея се разправя, какъ Яковъ, вториятъ синъ на Исака, е можалъ да се настани на мѣстото на голѣмия си братъ Исака и така да спечели както първородството, така и благословението на баща си.

На следната година избухва войната, а през 1915 год. пада убитъ синътъ на Лоджъ — Раймондъ.

Много по-късно, през 1919 г., Лоджъ напуска поста си ректоръ на Бирмингамския университетъ и трѣбвало да се дири малка къща. При спиритическитѣ сеанси Раймондъ, вече отвѣждъ, изразява своя интересъ относно това, което той нарича „ловъ за квартира“ на семейството.

Най-после Лоджъ се спрѣлъ на една къща, разположена въ Сити-Гарднъ въ Лондонъ. Раймондъ не билъ много доволенъ и забелязалъ, че стенитѣ сж твърде тънки, за да има тишина и спокойствие и че липсва мѣсто за книгитѣ на Лоджъ — нѣщо, което било напълно вѣрно. И все пакъ семейството направило приготовления да наеме къщата.

Майката заминава за Франция и през това време дошло повторно съобщение по обикновенитѣ пѣтища: „Кажете на майка ми да престане да търси къща. Азъ намѣрихъ една и се надѣвамъ, че ще я вземете — Раймондъ“.

Докато г-жа Лоджъ отсъствува, г-нъ Лоджъ отива презъ месецъ юлий да направи посещение на своитѣ приятели Лордъ и Леди Гленконъръ въ Уйлфордъ Мянъръ, едно хълмисто поле, напоявано отъ петъ малки рѣчици.

Единъ следъ обѣдъ, отивайки на разходка, Лордъ Гленконъръ и Лоджъ посетили една стара ферма въ долината на р. Авонъ. Постройката е служила на миналия стопанинъ за чифлишка сграда, после е била купена отъ Лордъ Гленконъръ, който я мобилиралъ презъ войната, за да служи за жилище на офицери. Въ връзка съ това били поставени нѣколко стари картини, семейни портрети, спортни изгледи и т. н.

Въ това време — 1919 г. — постройката се поправяла и работницитѣ били почти изкарали предверието, защото стопанитѣ смѣтали да я дадатъ подъ наемъ. „Защо не я дадете намъ?“ — запиталъ Лоджъ. Стопанинътъ нѣмалъ нищо противъ, но смѣталъ, че къщата не ще подхожда на Лоджъ, защото била много далечъ отъ гарата и още по-далечъ отъ Лондонъ. И Лоджъ билъ на това мнение, защото още нѣмалъ намѣрение да се оттегля въ дълбока провинция.

Намѣсила се, обаче, дъщерята на Лоджъ и следъ нѣколко телеграми до г-жа Лоджъ, къщата била ангажирана.

Веднѣжъ настанени въ новото жилище презъ 1920 год., Лоджъ преглежда книгитѣ на Раймондъ и попада на преписа отъ бележкитѣ на майка му за сеанса съ г-жа Вѣра, състоялъ се преди 7 години. Семейството е било изненадано отъ описанието на една къща, което почти точно схождало съ сегашното жилище.*)

Измежду всички подробности, които били въ съгласие съ описанието, предверието било най-забележително. Изградено набързо, то имало една истинска църковна врата. Лоджъ отбелязва, че тя е била поставена тукъ едва следъ войната, т. е. дълго време следъ видението или предсказанието отъ 1913 год. По онова време не е съществувало и самото предверие.

Що се отнася до другитѣ второстепенни подробности — единъ стѣкленъ павильонъ на южната страна на къщата съ маси и столове

*) Лоджъ прави подробенъ паралелъ, който ние изпускаме.

билъ направенъ отъ Лоджъ, обаче, правейки го, той ни най-малко не си спомнилъ за нѣкакво предсказание по тоя въпросъ.

Въ другъ единъ сеансъ, станалъ въ присѣствие на г-жа Леонаръ въ Лондонъ, Раймондъ изказалъ своята радостъ, че неговитѣ сж се настанили въ кжщата, която той е ималъ предъ видъ, и се надѣвалъ, че тя ще ги задоволи и ще благоприятсува за здравето на майка му.

Лоджъ завършва тоя отдѣлъ съ следната бележка:

„Цѣлиятъ този случай, доколкото той засѣга Раймондъ, е само единъ отъ многобройнитѣ примѣри, въ които той е показвалъ знанието си на текущигѣ събития и ни е билъ полезенъ; до тукъ всичко е просто и лесно обяснимо. Но какъ да си обяснимъ предсказанието на г-жа Вѣра — ако това е предсказание — направено тогава, когато ние нѣмахме никакво намѣрение да напускаме околноститѣ на единъ модеренъ университетски градъ, нито нѣкаква мисль да живѣемъ всрѣдъ полето; и какъ да си обяснимъ, въ частностъ, възможността да се предвидятъ подробноститѣ на една кжща, която по онова време се е намирала въ други ржце и е била употребявана за ферма: ето нѣща, които азъ не мога да разбера. Азъ не разбирамъ сжщо така предсказаното сжществуване на старитѣ картини (фигури) въ едно жилище, което е било тогава съвсемъ немобилирано до времето, когато лордъ Гленконъръ презъ време на войната е внесълъ тамъ тѣзи картини и мебели, за да го направи годно за живѣне за офицеритѣ, на които го отстѣпилъ.

Азъ нѣмамъ сжщо така и най-малката представа, продължава Лоджъ, за възможността да се предскаже сжществуването на една църковна врата, която по онова време не е била тамъ, за която никой не е мислилъ и която се е намирала въ нѣкоя барака или сламеникъ на около 1 клм. разстояние. Азъ мога само смжтно да се догаждамъ за нѣщо като предварително „приготовление“ на тия нѣща въ единъ другъ свѣтъ, преди да станатъ на физическия. Защото, както съмъ казалъ и на друго мѣсто, изводитѣ отъ настоящето и изработването на планове за бждещото сж нашитѣ два нормални метода за предсказания въ обикновенитѣ работи на нашия животъ.“

Ето и нѣкои отъ заключителнитѣ мисли на Лоджъ:

„Въ много случаи способноститѣ на подсъзнателното, тѣй както се проявяватъ въ различнитѣ случаи на ясновидство и предсказания — това, което проф. Рише нарича „криптестезия“, — надминаватъ обикновенитѣ граници на пространството, така че разстоянието и непрозрачността не представляватъ спѣнка за тѣзи свѣрхнормални възприятия. Изследвани сж сжщо и другъ видъ случаи, които постепенно сж победили скептицизма на тия, които сж ги проучвали и сж ги довели до заключението, че границитѣ на времето могатъ да бждатъ надмогнати не само въ отделеното минало, но сжщо така до известна степенъ и въ бждещото. Въпросътъ за тия предчувствия и предузнавания е извънредно труденъ. До каква степенъ бждещото е предопредѣлено, така че да бжде възможно предузнаването на това, което навѣрно ще се случи — това е единъ въпросъ, който засѣга тайната за сжщността на времето, и който ние не можемъ да разрешимъ сега.

Ние знаемъ, че предвиждането е възможно, що се отнася до неорганическия свѣтъ, а въ частностъ относно движенията, изучавани отъ астрономията, и, следователно, ние имаме право да предполагаме,

че едно по-обширно познание, напр., на молекулярнитѣ движения и на структурата на материята — би могло да ни даде възможност да предвиждаме разнитѣ катастрофи и да се предпазваме отъ нещастията и конвулсиитѣ въ природата, преди да се е появилъ нѣкакъвъ външенъ белегъ за тѣхното идване. Ние можемъ да смѣтаме, че Вселената е единъ резултатъ на причини и следствия, и че пълното познаване на настоящитѣ условия може да ни позволи да видимъ признацитѣ на тсва, което бждещето ни готви. Ние не притежаваме такива данни, но, ако има по-висши сжщества въ Вселената — а би било абсурдно да се предполага, че ние сме най-висшитѣ интелигентни сжщества (к. п.) — то тѣ могатъ да притежаватъ срѣдства за познание, които ние не познаваме, и да ни съобщаватъ това, което знаятъ, посредствомъ индивидитѣ, които могатъ да възприематъ такива съобщения (медиуми, сензитиви).

Тия размишления ни водятъ твърде далечъ задъ границитѣ на познатата днесъ наука и ние трѣбва да напредваме предпазливо въ това направление. И, стѣпка по стѣпка, ние ще откриемъ, че не сме тъй изолирани въ Всемира, както досега сме мислили; че ние сме заобиколени съ разумни сжщества, за които нищо не сме знаели по-рано. И азъ вѣрвамъ, че едно настойчиво, разумно и грижливо проучване на фактитѣ ще ни заведе далечъ задъ границитѣ на днешното ни знание за нѣщата, въвеждайки ни въ области, за които ние днесъ имаме само смѣтни и странни понятия. Науката, въ сжщность, е още въ своето начало. Може би тя наскоро ще започне да разкрива реалността на тоя духовенъ свѣтъ, който въ продължение на толкова време е упражнявалъ своето влияние надъ поетитѣ, светиитѣ и ясно-видцитѣ, тоя свѣтъ, който е билъ винаги изворътъ на вдъхновението и вѣрата и живителната сила на религиознитѣ движения“.

Г. Тахчиевъ

Л Ж Ч И

Нѣма по-голѣма мъдростъ отъ тази да кажешъ истината.

Достатъчно е да говоришъ истината, за да бждешъ мъдрецъ.

Понеже малцина сж хората, които познаватъ сжщината на нѣщата, т. е. истината, затова ние се удивляваме и благоговѣемъ предъ хората на истината; тѣ сж за насъ, както е слънчевиятъ лжтъ въ килията на затворника.

Който само се възхищава на чуждото постижение, той още не може да се нарече реалистъ. Реалистъ е онзи, който прави всички усилия и жертви да постигне всичко онова идеално и красиво, да постигне любовта, доброто и истината, отъ които той се възхищава, когато ги види вънъ отъ себе си.

Вмѣсто да се боришъ съ своя неприятель и да губишъ време и сили, прости му отъ сърдце, и ти ще усѣтишъ въ себе си радостъ и разширение; ако не преживѣешъ това радостно състояние, ти още не си простилъ и сладкитѣ плодове на прощението още не си вкусилъ.

Когато ти нанасятъ най-големата щета и се колебаешъ да простишъ или да се защитишъ, спри се и се запитай, щетата, която ти нанасятъ, по-голема ли е отъ тази, която Христосъ прегърпѣ. Ако не е по-голема, постъпи като Христа.

Прощението е за силнитѣ, за умнитѣ, за любещитѣ и богатитѣ и за всички онѣзи, които искрено се стремятъ къмъ сила, разумностъ, любовъ и богатство.

Най-близката и достъпна за всѣки човѣкъ наука за бързото духовно издигане сж самонаблюдението и опитътъ.

Самонаблюдавай се при всѣки контактъ съ външния свѣтъ, каква реакция се образува въ твоитѣ мисли, чувства и постъпки, и ти ще намѣришъ правия пътъ на разумно реагиране на външния свѣтъ.

Самонаблюдението е единствениятъ и най сигуренъ признакъ на пробудено съзнание, на висока култура.

Ако си далече отъ добри приятели, отъ добри книги, отъ духовна външна подкрепа, воювай непрестанно съ оржието на любовта: обичай всички при всички случаи, живѣй за другитѣ, за цѣлото и бжди готовъ да жертвувашъ всичко нисше въ себе си: честолюбие, гордостъ, достоинство, богатство, а дори и живота си. Постъпвай така и бжди сигуренъ, че ти ще станешъ слънце за срѣдата, въ която живѣешъ, а надъ тебъ и въ тебъ все по-мощно ще блести друго едно велико слънце.

Независимо човѣкъ съ какво вѣруе, горнитѣ истини сж истини за всички хора и тѣ носятъ само добро на всички, които живѣятъ съ тѣхъ.

Нѣкои се съмняватъ, дали сж придобили отчасти поне любовта или дали сж постъпили въ даденъ моментъ въ съгласие съ любовта. Признакътъ е този: ако при обиди и други страдания търсишъ и намиращъ причинитѣ само въ себе си и не дигашъ ръка за мѣстъ, ти си постъпилъ въ съгласие съ любовта.

Всички умни и добри хора по свѣта, хората отъ културата на братството посѣватъ семената на новата култура,

Старата култура е омагьосаниятъ кръгъ на насието и егоизма, а новата култура е културата на жертвата.

Когато човѣкъ трѣгне по пътя на новата култура, животътъ му прилича като на зазоряване, като на разпукващо се цвѣте.

Хората на новата култура сж винаги радостни и доволни, работливи, умни и добри. Когато се срещнатъ, тѣ се познаватъ, и кждето минатъ, всичко озаряватъ.

Дим. Антонова

Всѣки день

Всѣки день по единъ
ти човѣкъ обикни.
Всѣки день въ свѣтъ красивъ
живъ, звѣнливъ надникни!

Звезденъ рой, гѣ летятъ
покрай насъ и зоватъ —
рой слънца и звезди,
рой сърдца и души.

Виждь ги ти! — Въ чуденъ ходъ,
какъ вървятъ свѣтлини.
И пламтятъ, и зоватъ:
— Обикни, обикни!

S.

Поема

Отъ кога ли сърдцето ми познава чудния, неизразимъ копнежъ по Тебе? Не помня. Зная само, че то бѣше нѣкога заспала цвѣтна пжпка, до която една угринь Ти се докосна като свѣтътъ лжчъ и я разтвори.

То заживя своята пролѣтъ.

Години минаха, изплетени отъ пѣстри дни и нощи, азъ още се радвамъ на пролѣтъ.

Въ тихитъ угрини, когато отъ ясното небе се разлива дълбокия миръ на Твоитъ обиталища, съ трепетъ очаквамъ Твоего любещо око да ме погледне. Тогава мисля, че се превръщамъ въ малъкъ изворъ, отъ който бликватъ поточета отъ ведри струи.

Презъ дългия работенъ день, кога копая въ градината или държа разтворена предъ мене книга, азъ все следя посоката на свѣтлия лжчъ, съ който Ти си ме привлѣкълъ. А нощемъ, загледана въ безкрайния керванъ на кроткитъ звезди, мисля, че като тѣхъ безкрайно е числото на днитъ, преди които Ти си вложилъ въ сърдцето ми чудния, неизразимъ копнежъ по Тебе!

Б. К. Б.

Моята наковалня

Азъ зная, че въ менъ текатъ две разнородни рѣки. Азъ зная, че въ менъ текатъ два различни живота. Азъ зная, че въ менъ живѣятъ две различни души. Виждамъ всичко, което става въ менъ. Бележа съ черни писмена различнитѣ мигове, които се редятъ въ менъ и виждамъ борбата на дветѣ стихии, които се състезаватъ въ менъ.

Днесъ се извисявамъ въ небеснитѣ простори и въ красотата на сияйното утро съзерцавамъ Величествения Ти Образъ. Утре азъ ще се рѣя по прашнитѣ друмища и гжститѣ лесове. Моитѣ уморени нозе ще дирятъ отидхъ и моитѣ помръкнали зеници ще жадуватъ за синевата на небеснитѣ простори.

Край менъ пламти буйно огнище, край менъ искрятъ нажежени стърготини. Азъ съмъ арена, кждето се борятъ за надмощие две стихии, и често азъ дира отидхъ въ тихо и спокойно пристанище.

Ти стоишъ край менъ съ чукъ въ ржка. Преди да го стоваришъ върху моята наковалня, кротко ме питашъ:

— Жадна ли си за свѣтлина и огънь?

— Господи, не знаешъ ли, че цѣлъ животъ за тѣхъ копиѣя!

— Тогава? . . .

— Тогава удрай върху моята нажежена наковалня. Нека край менъ пламти буйно огнище, нека искрецията дъждъ ме обвие като огненъ облакъ, нека моитѣ копиѣещи зеници се наситятъ на свѣтещия дъждъ и моето изжаднѣло сърдце се напои съ топлиѣ струи, които текатъ край менъ!

Какво значатъ моитѣ страдания и моята болка предъ блѣсъка, що излиза отъ стоманения Ти чукъ? . . .

Р. К.

Великата мисълъ

Нейната Родина е най-върховната висина въ небесата.

Преди да бждатъ вѣковетъ — Тя е била. Преди да свѣти слънцето — Тя е грѣла, че отъ Нея е зачената всѣка свѣтлина.

Тя носи тайнствения ключъ на истинското познание и говори за Божествената премждрость, както лотосовъ цвѣтъ, когато се разтваря . . .

Никой земенъ не може да стигне Нейната дълбина, защото Тя е бездна отъ свѣтлини, които познава само Богъ. Тя е лабиринтъ отъ многоцвѣтни мълнии, които дишатъ съ свѣрхземното дихание на Светия Духъ . . .

Ако земенъ само се докосне до това свѣтлинно дихание, той става избранъ и безсмъртенъ . . .

Загадъчни явления

Изгубената банкнота

Г-нъ Д. П. отъ Кюстендилъ разказва :

— Дълго време дирихъ шестъ банкноти по 50 лева, които съмъ турилъ въ една книга въ библиотеката си, но не можахъ да ги намѣря.

Една сутринъ едно отъ децата ми казва :

— Тате, сънувахъ, че банкнотитѣ ги намѣрихме въ книгата „Тартюфъ“, на 68 стр.

Веднага потърсихме тая книга и точно на 68 стр. намѣрихме банкнотитѣ.

Съобщение чрезъ сънъ

Г-нъ Хр. П. съобщава следното :

— Презъ 1890 г. бѣхъ учителъ въ с. Янѣкъ-Балабанлий, карнобатско. Сънувамъ една нощъ, че грѣмнахъ съ пушка на една гургулица, която бѣ кацнала на едно сухо дърво. Въ това време се яви братъ ми и ми каза : „Недѣй плака, азъ съмъ живъ. Не съмъ умрѣлъ, не съмъ убитъ“. Азъ плачехъ и се събудихъ съ плачъ.

Разправихъ съня на жена си. Тя ми каза :

— То е сънъ. Какво си седналъ да вѣрвашъ въ сънища !

До съмване не спяхъ. Сутринята трѣгвамъ къмъ училище. Видѣха ме селяни замисленъ и ме попитаха, защо съмъ тѣженъ. Разказахъ имъ съня си. Тѣ пакъ ме успокояваха. Дойде пощата отъ Карнобатъ. Донесоха ми писмо съ черно на жлитѣ. Писмото бѣше отъ с. Орѣховица, Старо-загорско. Съобщавахъ ми, че братъ ми починалъ. Той починалъ 1—2 дена по-рано.

Предупреждение

Г-жа Е. има плетачно ателие въ София. Тя разказва следното :

Презъ единъ лѣтенъ день на 1936 г. къмъ 4 ч. следъ обѣдъ, работейки въ ателието си, тя видѣла баща си, който живѣе въ Самоковъ, да влиза презъ вратата, но билъ съ много окжсани дрехи. Той ѝ казалъ :

— На нищо не се качвай !

Следъ тия думи тя се приготвила да го попита защо, но баща ѝ изчезналъ.

Къмъ 7—8 ч. вечерята сѣщия день се явила силна буря надъ София. По това време дошълъ мжжъ ѝ съ велосипедъ да я вземе, за да си отидатъ по-бързо. Возейки се двамата съ голѣма бързина, почти насрѣдъ пѣтя, велосипедътъ се счупилъ на две половини. Тѣ паднали. Тя се контузила тѣй силно, че 1—2 дена била ни жива, ни мъртва, въ безсъзнание. Следъ оздравяването си тя си спомнила видението и предупредението на баща си.

Отзиви, вести и книгописъ

Професоръ д-ръ Ст. Консуловъ за телепатията

Въ списание „Природа и наука“, книга 8—9 отъ априлъ и май т. г. професоръ д-ръ Ст. Консуловъ е напечаталъ статията: „На границата на положителнитъ науки“. Въ тая статия той излага единъ свой опитъ по телепатия. Между другото той казва: „Най-правилното становище би било следното: Ние ще приемемъ като научно онова, което може да се счита доказано като фактъ, независимо отъ това, дали е въ противоречие или въ съгласие съ днешната наша наука. Ние ще го приемемъ, а после ще му търсимъ обяснението — ще коригираме и нашитъ теоретически разбирания въ науката, защото всички научни теории иматъ единъ само смисълъ — да ни послужатъ като инструментъ за откриване на нови истини. Винаги фактитъ ще стоятъ надъ теориитъ въ науката; теориитъ се създаватъ, изиграватъ своята роля и отиватъ въ историята на науката. Трѣбва да се пазимъ да не изпаднемъ въ положението на онзи ученъ, на когото казали, че фактитъ противоречатъ на неговата теория, а той отсекълъ: „Толкова по-зле за фактитъ“.

Ето какъ професоръ Консуловъ излага своя сполучливъ опитъ по телепатия: „Това бѣше преди нѣколко години, когато тегленето на държавната лотария ставаше въ Славянска беседа“ въ София. Опитътъ бѣше направенъ при пълно спокойствие на нервната система, при пълна самота. Опитахъ се да влѣза въ връзка мислено съ лицето, което обявява резултатитъ отъ тегленето на лотарията. Легналъ, съвършено спокоенъ, съ затворени очи слушахъ по радиото, какво става въ „Славянска беседа“. Лицето нареди да се завъртятъ кълбата и взе въ ржцетъ си падналата топка, за да прочете цифрата върху нея. Въ този моментъ азъ търсихъ мислено това лице, искахъ да узная цифрата, която той вижда вече и мисли за нея, преди да бѣде произнесена отъ него. И действително, при затворени очи азъ видѣхъ една цифра. Въ следния мигъ лицето я произнесе по радиото: излѣзе сжщата. Вѣроятността, че това е случайно съвпадение, е единица, че не е случайностъ, вѣроятността е деветъ пжти по-голъма. Наредиха да се завъртятъ пакъ кълбата и да се извади втора топка, цифрата на която ще опредѣли по-голъми печалби. По сжщия начинъ азъ познахъ и втората цифра. Вѣроятността, че всичко до тукъ е било случайностъ, е само една стотна. Наредиха изваждане и на трета топка, цифрата на която тоже познахъ. Вѣроятността, че познаването и на тритъ цифри се дължи на случайностъ, е само една хилядна. Почувствувахъ умора и повече не можахъ да продължа.

Повтарямъ, като разгледаме математически резултата отъ моя опитъ, излиза, че вѣроятността всичко това да е било случайностъ, е била само една хилядна, а вѣроятността, че не е било случайностъ, че съмъ позналъ цифритѣ отъ разстояние, безъ да съмъ ги видѣлъ, е деветстотинъ деветдесетъ и деветъ хиляди. При тази вѣроятностъ, която граничи вече съ сигурностъ, за мене поне, въпроса за телепатията заслужава сериозно внимание отъ страна на хората на чистата, особено на хората на опитната наука. Нека спомня по този случай и нѣкои особености на мозъчните клетки. Тѣ сж именно клетките на организма, кждето жизненитѣ процеси се извършватъ най-усилено, въ които обмѣната, приходътъ и разходътъ на енергията сж сравнително най-усилени; по отношение на митогеннитѣ лъчи пакъ тѣ се оказали най-дейни. Твърдѣ допустимо е, следователно, че и по отношение на евентуално излъчване на радио лъчи, разбира се невѣроятно кжси, тѣ ще могатъ да играятъ особено важна роля.

Заставайки на тази основа, за насъ нѣма да бждатъ „чудеса“ нѣкои факти на телепатия, на които мнозина могатъ да бждатъ свидетели: при особено положение въ живота, при голѣма опасностъ, предъ смъртъ на близъкъ нѣкои могатъ да почувствуватъ нѣщо, неочаквано да имъ дойде на ума нѣкоя мисълъ, за която после да се потвърди, че е въ връзка съ другото лице“.

Както отъ тая статия на професоръ Консуловъ, тъй и отъ статията „Професоръ Оливеръ Лоджъ за ясновидството“ печатана въ настоящия брой се вижда, че днешната, наука все повече се приближава до окултната, като почне да приема телепатията, ясновидството, аурата и пр.

Зодиякъ, поеми отъ Георги Томалевски. Стр. 101. 1943 г. Цена 25 лева. Доставя се отъ книгоиздателство „Братство“ — Севлиево.

Съ голѣма радостъ посрѣщаме излизането на тия високо художествени поеми, въ които авторътъ излага въ поетични образи и символи възвишенитѣ преживявания и проблѣсъци на своята душа. Цѣлата природа, и най-дребното явление въ живота, оживява за автора и става символъ за вѣчни, висши истини!

Хора по земята, разкази отъ Георги Томалевски. Стр. 109. 1943 г. Цена 50 лева. Доставя се отъ книгоиздателство „Факелъ“ — София. И дветѣ книги препорѣчваме на читателитѣ си.

Съобщение до абонатитѣ:

За напредъ всичко до редакцията да се праща не чрезъ пощенска кутия, а на адресъ: Редакция на сп. „Житно зърно“, Изгрѣвъ, София, 13.

Du Maître

LE SENS DE LA VIE

On se demande souvent si la vie a du sens? — La vie a du sens pour ceux qui la comprennent. La vie bien comprise n'est à vrai dire que joie, la vie incomprise n'est que douleur et souffrance, et la vie mal appliquée n'est que tourment. Et ce n'est qu'en se heurtant aux difficultés et aux souffrances qu'on commence à chercher Dieu. On le cherche de temps immémorial, et jusqu'aujourd'hui on continue à Le chercher. Les croyants pensent L'avoir trouvé et s'imaginent Le connaître. La connaissance qui n'a pas comme effet de transformer l'homme n'est qu'une connaissance superficielle semblable à la peinture dont on orne les murs extérieurs d'un bâtiment. C'est par la mort que la foi des hommes est mise à l'épreuve. L'homme qui a connu Dieu grandira et portera des fruits. C'est dans cette connaissance de Dieu, dans ce changement intérieur par lequel l'homme grandit et se développe que se trouve le sens auguste de la vie.

Il faut jeter au dehors les pensées inutiles et ne garder que celles dont on peut se servir comme matériel de construction. L'homme vieux doit comprendre la qualité du matériel de construction et l'employer en lieu et place. C'est en cela qu'il trouvera le sens de la vie.

C'est un grand art que de vivre. L'homme doit apprendre à vivre normalement d'après les exigences de cet art. Un des moyens pour lui d'observer cet art est de ne pas laisser échapper les occasions qui lui sont offertes de faire le bien. Il trouvera qu'il y a un grand sens intérieur à faire le bien. La vie est dépourvue de sens si le bien en est absent. Il n'y a que la bonne vie revêtue de belles pensées, il n'y a que la bonne vie revêtue de beaux sentiments, il n'y a que la bonne vie revêtue de force qui ait du sens.

Les gens d'aujourd'hui souffrent, se plaignent de la vie, mais ils ne savent pas que leurs souffrances sont dues à la non-compréhension des choses. Ils en ont confondu les places, et ne sachant où les mettre, ils souffrent. En hiver, la place du blé est dans la grange, mais au printemps elle est au champ. Si vous semez le blé en hiver, il ne produira rien. Il en est de même de la Parole et de la Vérité. Si la Parole et la Vérité ne s'appliquent pas à l'endroit voulu, elles ne peuvent pas apporter de paix à l'âme de l'homme, ni de lumière à son esprit, ni de joie à son cœur.

Pour que la vie de l'homme ait vraiment du sens, il est nécessaire qu'il s'attache de tout cœur à la Vérité. Lorsqu'il arrive à sincèrement aimer la Vérité, il entre dans le monde réel où tout est éternel et vrai. Tant qu'il vit dans le monde irréel, dans le monde transitoire, il est dans l'ombre de la Vérité. Aspirez à la réalité afin d'acquérir la vraie vie, le vrai savoir et la vraie liberté. La Vérité est ce tout puissant principe qui sauve l'homme de toutes les infortunes. La Vérité est à même de résoudre toutes les questions et de surmonter toutes les difficultés, toutes les faiblesses. Elle libère l'homme de la servitude et de la limitation, de l'ignorance et de la violence. Elle le libère également de la mort. La Vérité lui découvre le chemin menant vers l'amour.

L'unique chose qui donne du sens à la vie est l'Amour. Il élève la pensée humaine, les sentiments humains, il éveille la force, il éveille le corps. Derrière la pensée humaine se trouve l'amour. Il est la première im-

pulsion de la vie Divine. L'Amour est le monde de toutes les possibilités. C'est dans l'Amour seulement que l'on peut se connaître et se comprendre.

Si l'homme n'a pas connu l'amour, la sagesse et la vérité il rompt le lien avec les racines de la vie. S'il n'aime pas la vie, le savoir et la liberté, personne ne peut l'aimer; s'il n'aime pas le mouvement, l'instruction et le travail, personne ne peut l'aimer, et lui-même n'arrive à rien. Réjouissons nous d'être en état de faire des mouvements, réjouissons-nous de pouvoir apprendre, d'acquérir du savoir. Réjouissons-nous de pouvoir travailler, d'entrer en relation avec nos proches. On travaille et dans ce monde et dans l'autre. Celui qui part pour l'autre monde doit avoir produit quelque chose en soi et l'apporter là. Il y a en cela également beaucoup de sens. Chacun est tenu de revêtir son intellect, son coeur, son âme et son esprit de vêtements faits de la matière plus belle et la plus fine. Les gens pensent que le Christ les couvrira des habits du salut. Non, il n'y a que celui qui est prêt à travailler qui se sauve seulement celui dont tout l'être a pu devenir quelque chose afin qu'en allant dans l'autre monde il y apporte le fruit de sa vie. Un de ces beaux fruits est l'humilité et l'entier dévouement à la Cause Première.

Sans Amour et sans affection il n'y a pas de salut. Aucun vêtement ne peut être tissé sans amour. L'Amour et l'affection sont des forces puissantes avec lesquelles L'Esprit de Dieu travaille. Le vêtement de l'immortalité est d'une grande beauté mais il faut qu'il soit tissé avec amour. Bien des hommes veulent être fils de Dieu; mais seul le conducteur de l'Amour Divin peut le devenir. Il peut être alors et disciple et maître, et mère, et père. Aussi longtemps qu'il n'est pas en état d'être un conducteur de l'Amour de Dieu l'homme n'arrive à rien. L'Amour le remplira de vie et de mouvement, la Sagesse lui donnera du savoir et de la lumière, et la Vérité le rendra libre. L'Amour déposera en son âme la pitié qui le portera à venir en aide à son prochain autant qu'à lui-même.

Et comme il leur manque une juste compréhension des choses les gens continuent à se demander quel est le sens de la vie humaine. La réponse est très simple: L'homme vit afin de développer en lui une pensée juste et pure, afin d'ennobler son coeur et de renforcer sa volonté. La pensée juste et pure exclut tous les troubles, toutes les inquiétudes. Pourquoi doit-on s'inquiéter au sujet de ce qui se passe dans le monde? Il y a Un Qui règne dans le monde, C'est Dieu. Croyez en Dieu et servez Le en accomplissant Sa volonté. Croyez en la vie et non en ses ombres. Croyez aux joies et aux souffrances en tant que porteurs des biens de Dieu. Soyez dans le monde pleins de santé, de vigueur, soyez toujours capables de travailler. Travaillez en vous et dans le monde et faites passer de l'un à l'autre les biens de la vie. Vous porterez ainsi vos biens à l'autel de Dieu dont l'Amour est universel, où ils seront en faveur de tous. Et dans les conditions et les temps les plus durs vous Le servirez. Vous Le servirez avec Amour. Et tout le ciel et toute la terre se réjouiront de votre service. Dans un tel service se trouve le chemin de la vie éternelle.

Et vous comprendrez alors l'unique, le haut sens de la vie exprimé en ce vers: „C'est cela la vie éternelle, de Te connaître Toi le Seul Vrai Dieu et le Christ que Tu as envoyé“, ce qui veut dire: C'est cela la vie éternelle de connaître l'Amour, la Sagesse et la Vérité. C'est cela la vie éternelle de connaître que Dieu est l'Esprit Qui règne en tous lieux.

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева